

3. Lifwen Ynglingarnes mod,
med försigtig iswer,
att ej spara lif och blod;
då det gagnligt blifwer.

4. Broder! du som hemma får,
ännu säker vara;
pråsa tackfamt Drufwans tår.
är dem oss förswara

5. Drick vår Kungs, de Stridsmäns skål,
som oss willa skydda.
Gläds än finnas kan en Bål,
i en ostörd skydd.

6. *Öfver kungens trone*
~~Öfver och Stab, kungens Er skål!~~
må Er Gud bewara!

lyckligt fullt Ert föremål,
med Er unga Ståra

7. Gå att uppå Gdheres fätt,
winna fred och dra,
att för ~~Gustaf~~ Thron och ~~Er~~ *1808*
Nya ~~Ståra~~ Lagra, ståra.

Trenne aldeles Nya

K r i g s =

W i s d r,

Den Första:

I hafwen wäl hört mång ic.

Sjunges som: Herr Peder och liten Kerstin &c.

Wälment Författad af Jan Ersson.

Den Andra:

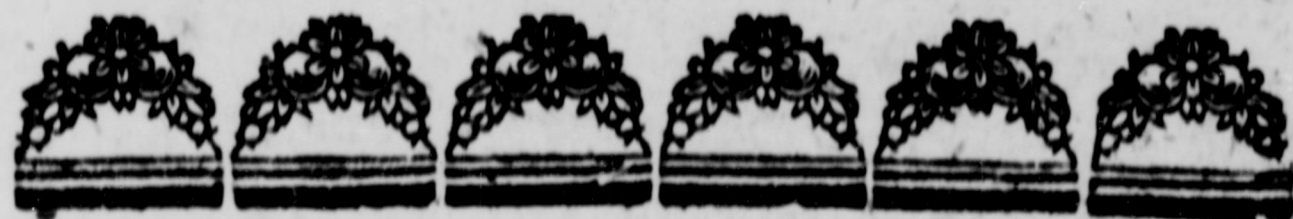
Gå Ynglingar vår Kung Er ic.

Den tredje:

Stridsmän Gustaf fallar Er ic.

G d t h e b o r g,

Tryckte hos Samuel Norberg 1808.

I hafwen wål hört mång underlig ting
om Busen som härjade jorden;
Han wille ta in hennes helaste ring
och ströf der ifring,
Men, ser du, han stötte på Norden.

Han riste sin långa förhissliga pamp,
men han wåra fjällar ej rörde;
Som ingen af råddhoga wet eller damp,
Så börjades kamp,
och småtrollen för sig han förde.

De kender gånga sig in med en hast:
"Nu kunna wi äta på Sverget."
"Stor tack", sade Swensken, "här blir ingen rast,
"ty folket står fast,
"Och Kungen han ständar som berget."

Men Ryssarne hinna till Åland med list,
ty bleswo de också förgångna;
De wille åt Sverige, jag säger förwißt,
och kommo till sist, —
men alla så kommo de fångna.

Ej bättre det gick uti Finland, skall tro,
Der

Der togo de ock sina bitar,
Och sade: "God wån, lät dig plundras i ro,
"Sitt trygg i ditt bo" —
Der swartes med yxor och plitar.

Far Ulikain arlade tröjan grå,
tog mösan och påken och bältet,
och ropade: "Gosar! här gäller gå på
"och wåldigen slå
"Wår skräckliga owån ur fältet."

"Och wore han dubbelt så manstark som wi,
"och wore det sjelfwa hin onde,
"Så skall han ha stryk, om wår Herre står bi,
"Så skall han wål bli
"rätt ånger att slås med en bonde."

Och Finnarna wunno, de skulle det wål,
De stridde för frihet och huse;
En Swensken kan allt, men kan aldrig bli trål,
har modigan själ,
och blir icke bang för en buse.

För sådan en Kung, som regerar hans dygd,
han brinner af trohet och dyrkan;
Att twifla om segren, det wore en blygd,
I åra och dygd
der ligger den verkliga styrkan.

Man lätt genom enighet underwert gde
och står emot stormen som klippan.

En

En låtom oss sammas, som Swensfarna för,
Nog brytes en stör,
Men si det blir narri med knippan.

Må Fosterlands kärleken sprida sit frö
från thronen till ringaste bojan;
När wådret det blåser så wickar en rö,
Men wi kunna dö,
och döden är bättre än bojan.

Den Andra: —

Unglingar! wår Kung Er fallar,
att strida för wårt Fosterland.
Bestigam hindrens höga wallar —
slit Er med wåld från Wägners Hand:
wålsignom dem Er lifwet skänkte
gif afskedskysken tackjamt den,
hwars warma tår Er kind bestänkte,
som Broder, Syster eller Wån —

Då Rikets stakning — Thronens fara,
af Fiendens försåt och magt,
ger Er den äran, att förswara,
Nationens rätt och Purpurns pragt,
gå oförkräkte unga skaror,
att wärdigt fylla Krigarns dygd,
wid ~~Wägners~~ sida trofva faror,
och frälsom Edra Fäders dygd.

*) Huru Rikets stakning Tidningen No 38, år 1808

Carl Johans

~~Ett mannamod — följ Pliktens Lagar,
 swit ej Ert Fosterland, Er Kung —
 Ej nog kan Auras Foll beklagar,
 och affyr Ertan falsk och tung:
 nej! du är Svenskt och bär ha hjerta,
 att följa vår och deras Fara —
 gå — lindra tvifla Bröders smärta
 och tappert dela dem förswar.~~

~~Se Finlands Hjeltar! — följom spåren,
 att hämnas på Sarmatens list.
 Med mod och kold förakta sären,
 och hårda dig mot nöd och brist.
 Vet! Segren winns ej utan strider.
 Soldat! fall förr än blifwa Träl,
 och glöm ej då blesuren swider,
 att ärren skola pryda wäl.~~

Det hederstecken som de gifwa,
 gör din förtjenst ej tvekannde,
 Medborgarn skall dig tacksam blifwa;
 wår Skyddsgud, dig belöning ge —
~~och ljuf för dig skall minnet blifwa,~~
~~att hafwa fräls från Tigrans flod,~~
~~de offer offra ej sig gifwa~~
~~förswar af Måne, Wån och Mor.~~

~~En dag då Fridens Sol upprinner,
 och Segrens Sång till Himlen hörs,
 och du bland Hjeltar dig besinner,
 för hwilla Segrens Erna hörs;~~

gläds

~~1. Fridens Dag, kallad Fridens
 gläds! at din Landman till smida;
 din Helm, till Lia, Harf och Plog,
 och wid en tacksam Månas sida,
 du få belöning säll — och nog —~~

Och när en gång bland Wägners grafwar,
 du sänks och frigs-honeuren får,
 skall dina Barn, ej sålda Slafwar,
 ditt stoft wälsigna med en tår.
 Försvarare af Kung och Rike,
 som bidrog till dess wäl och frid
 der skall du af en Wån — en Lile —
 wälsignas för en bättre tid.

Den Tredje: *)

~~2. Stridsman! Er, Er, Er!
 Ditt är Juru.
 Fader sina Söner gör,
 kallat att förswara,
 dyrt än offer som han får;
 men han det förswar.
 Modern talar bort en tår,
 då sin son hon talar.~~

2 Stridsman! Er, hon anförtror,
 dem i wård att taga:
 om I egen än en Mor,
 dmmen för de swaga.

Uppsått till den 57. 1803.

lif,